

ἀνα-γάζω, I. κάνω να υποχωρήσει κάτι, σπρώχνω με δύναμη προς τα πίσω, μόνο γ' πληθ. ποιητ. αορ. *ἀ' ἀνέχασσαν*, σε Πίνδ. **II.** Μέσ., *ἀναγάζομαι*, Επικ. αορ. *ἀ' ἀνεχασσάμην*· οπισθοχωρώ, υποχωρώ, σε Όμηρ.· *ἐπὶ πόδα ἀναγάζεσθαι*, υποχωρώ με αργό ρυθμό, λέγεται για στρατιώτες, σε Ξεν. (Ο οποίος επίσης χρησιμοποιεί Ενεργ. με την ίδια σημασία).

ἀνα-χαίνω, βλ. [ἀναχάσκω](#).

ἀνα-χαιτίζω, μέλ. -σω (*χαιτή*), **1.** λέγεται για άλογο, ρίχνω πίσω τη χαιτή, ορθώνω, σε Ευρ.· μεταφ. λέγεται για πρόσωπα, γίνομαι σκληροτράχηλος, σε Πλούτ. **2.** με αιτ., ορθώνομαι και ρίχνω τον αναβάτη, σε Ευρ.· μεταφ. αναταράζω, στον ίδ., Δημ. **3.** με γεν., *ἀν τῶν πραγμάτων*, αποτινάσσω τον ζυγό των ασχολιών, σε Πλούτ.

ἀνα-χάσκω, μόνο στον ενεστ. και παρατ. οι άλλοι χρόνοι σχηματίζονται από το *ἀναχαίνω, μέλ. -*χᾶνοῦμαι*, αόρ. β' *ἀνέχᾶνον*, παρακ. -*κέχηνα*· ανοίγω το στόμα, χάσκω με ανοιχτό στόμα, σε Αριστοφ., Λουκ.

ἀνα-χέω, μέλ. -*χεῶ*, χύνω, εκχέω.

ἀνα-χνοαίνομαι, Παθ., αποκτώ το πρώτο χνουδι (*χνόος*), σε Αριστοφ.

ἀνα-χορεύω, μέλ. -σω, **I. 1.** αρχίζω χορό, *ἀν. θίασον*, σε Ευρ. **2.** πανηγυρίζω στο χορό, *Βάκχιον*, στον ίδ. **3.** *οὐκ ἂν με ἀνεχόρευ' Ἐρινύσι Ἐρινύσι*, δεν θα φοβόμουν από έναν όμιλο από Ερινύες, στον ίδ. **II.** αμτβ., χορεύω από χαρά, στον ίδ.

ἀνάχῦσις, -εως, ἡ (ἀναχέω), διάχυση, ξεχειλίσμα, εκροή· μεταφ., υπερβολή, σε Κ.Δ.

ἀνα-χωνεύω, μέλ. -σω, αναλύω εκ νέου, ξαναλιώνω, σε Στράβ.

ἀνα-χώννυμι, μέλ. -*χῶσω*, συσσωρεύω χῶμα και σχηματίζω λόφο, σε Ανθ.

ἀνα-χωρέω, μέλ. -*ήσω*, **I. 1.** πηγαίνω πίσω, σε Όμηρ.· ιδίως αποχωρώ ή αποσύρομαι από τη μάχη, σε Όμηρ., Ηρόδ., Αττ. **2.** αποχωρώ από ένα μέρος, με γεν., σε Ομήρ. Οδ. **II.** επανέρχομαι στο νόμιμο ιδιοκτήτη, *ἐς τὸν παῖδα*, σε Ηρόδ. **III.** αποσύρομαι, αναχωρώ από τον κόσμο, σε Αριστοφ., Πλάτ.

ἀναχώρησις, -εως, Ιων. -ιος, ἡ, I. υποχώρηση, οπισθοχώρηση, αποχώρηση, σε Ηρόδ., Θουκ. **II.** τρόπος ή τόπος υποχώρησης, καταφύγιο, σε Θουκ.

ἀναχωρητέον, ρημ. επίθ., αυτό που πρέπει να οπισθοχωρήσει, να αποσυρθεί, σε Πλάτ.

ἀνα-χωρίζω, μέλ. -σω, κάνω κάποιον να πάει πίσω ή να αποχωρήσει, σε Ξεν.

ἀνα-ψάω, μέλ. -*ήσω*, σφουγγαρίζω — Μέσ., σπογγίζω για τον εαυτό μου, σε Πλούτ.

ἀνα-ψηφίζω, μέλ. Αττ. -*ιῶ*, θέτω ξανά σε ψηφοφορία, σε Θουκ.

ἀναψύχή, ἡ, δροσίσιμα, αναζωογόνηση, αναψυχή· ανακούφιση, επαναφορά, άνεση, απαλλαγή, σε Πλάτ.· από κάτι, με γεν., σε Ευρ.

ἀνα-ψύχω[ῦ], μέλ. -*ψύξω*, **I. 1.** δροσίζω, αναζωογονώ, με φρέσκο αέρα, ανανεώνω, σε Όμηρ., Ευρ. — Παθ., είμαι αναζωογονημένος, ανανεωμένος, σε Ομήρ. Ιλ. **2.** *ναῦς ἄν.*, αφήνω τα πλοία να «ξεκουραστούν» και να στεγνώσουν, τα ανακουφίζω, σε Ηρόδ., Ξεν.· ομοίως, *ἀν. τὸν ἰδρῶτα*, τον αφήνω να στεγνώσει, να εξατμιστεί, σε Πλούτ. **3.** μεταφ. με γεν., *ἀν. πόνων τινά*, τον ανακουφίζω απο τα βάσανα, σε Ευρ. **II.** αμτβ. στην Ενεργ., ανακουφίζομαι, αναζωογονούμαι, σε Ανθ., Βάβρ.

ἀν-δαίω, ποιητ. αντί *ἀνα-δαίω*.

ἀνδάνω[ᾶ], παρατ. *ἦνδανον*, Επικ. *ἐήνδανον*, Ιων. *ἐάνδανον*· μέλ. *ἀδήσω*, παρακ. *ἄδηκα* ή *ἔᾶδα*· αόρ. β' *ἔᾶδον*, Επικ. *εὔᾶδον* και *ἄδον [ᾶ]* (από τη *√AD*, απ' όπου επίσης το *ἡδύς, ἡδονή, ἄσμενος*), **I.** ευχαριστώ, ενθουσιάζω, ευαρεστώ, τέρπω, με δοτ. προσ., σε Όμηρ. κ.λπ.· απόλ., *ἔᾶδότα μῦθον*, ευχάριστος λόγος, στον ίδ. **II.**

ἀνδάνει, Λατ. placet, εκφράζοντας γνώμη, οὐ σφι ἦνδανε ταῦτα, σε Ηρόδ.· με
απαρ., τοῖσι μὲν ἔαδε βοηθέειν, ήταν ευχαρίστησή τους να βοηθήσουν, στον ίδ.·
απρόσ., ἐπεὶ νύ τοι εὔαδεν οὕτως (ενν. ποιεῖν), σε Όμηρ.

ἄν-δεμα, ἄν-δέω, ἄν-δημα, ποιητ. αντί ἀνά-δεμα κ.λπ.

ἄνδηρον, τό, υπερυψωμένο ανάχωμα, πρόχωμα, σε Θεόκρ., Ανθ.·
υπερυψωμένη όχη, πρασιά κήπου, σε Μόσχ. (πιθ. συγγενές προς το ἄνθος).

ἄν-δίδωμι, ποιητ. αντί ἀναδίδωμι.

ἄν-δίχα, επίρρ. (ἀνά, δίχα), στα δύο, σε δύο κομμάτια, σε Ομήρ. Ιλ.

ἄνδρ-ἄγαθέω, μέλ. -ήσω = ἀνδραγαθίζομαι — Παθ., ἦνδραγαθημένα, γενναία
κατορθώματα, σε Πλούτ.

ἄνδρᾶγάθημα, -ατος, τό, γενναίο κατόρθωμα, σε Πλούτ.

ἄνδρᾶγάθια, Ιων. -ίη, ἢ (ἀνήρ, ἀγαθός), γενναιότητα, ανδρική αρετή, ο
χαρακτήρας ενός γενναίου και τίμιου ανθρώπου, σε Ηρόδ., Αριστοφ.

ἄνδρ-ἄγαθίζομαι (ἀνήρ, ἀγαθός), ενεργώ, πράττω γενναία, με τιμιότητα,
ενεργώ ως τίμιος άνδρας, σε Θουκ.

ἄνδρ-άγρια, -ων, τά (ἀνήρ, ἄγρια), λάφυρα σκοτωμένου εχθρού, σε Ομήρ. Ιλ.

ἄνδρᾶκάς, επίρρ. (ἀνήρ), άνδρας με άνδρα = κατ' άνδρα, σε Ομήρ. Οδ.

ἄνδραπόδεςσι, Επικ. δοτ. πληθ. του ἀνδράποδον.

ἄνδρᾶποδίζω, μέλ. Αττ. -ῖω, αόρ. α' ἦνδραπόδισα — Ιων., μέλ. Μέσ.,
ἀνδραποδιεῦμαι με Παθ. σημασία, Αττ. ἀνδραποδισθήσομαι, αόρ. α' Παθ.

ἦνδραποδίσθην, παρακ. ἦνδραπόδισμαι· (ἀνδράποδον)· υποδουλώνω, φέρνω
σε κατάσταση δουλείας, ιδίως πουλώ τους ελεύθερους ανθρώπους
υποδουλωμένης περιοχής ως δούλους, σε Ηρόδ., Θουκ. κ.λπ. — Παθ.,
πουλιέμαι ως δούλος, σε Ηρόδ., Ξεν. κ.λπ.· η Μέσ. χρησιμοποιείται επίσης με
Ενεργ. σημασία, σε Ηρόδ.

ἄνδρᾶπόδισις, -εως, ἢ, = το επόμ., σε Ξεν.

ἄνδρᾶποδισμός, ό, η πώληση ελεύθερων ανθρώπων ως δούλων,
υποδούλωση, σκλαβιά, εξανδραποδισμός, σε Θουκ. κ.λπ.

ἄνδρᾶποδιστής, -οῦ, ό, δουλέμπορος, απαγωγέας, σε Αριστοφ., Πλάτ.· ἄνδρ.
ἑαυτοῦ, κάποιος που πουλά την ίδια του την ανεξαρτησία, σε Ξεν.

ἄνδρᾶποδο-κάπηλος, ό, δουλέμπορος, σε Λουκ.

ἄνδράποδον[δρᾶ], τό, Επικ. δοτ. πληθ. ἀνδραπόδεςσι, **I**. κάποιος που
αιχμαλωτίστηκε στον πόλεμο και πουλήθηκε ως δούλος, αιχμάλωτος, σε
Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ., Αττ. **II**. γενικά, δούλος, δουλικός ή δουλοπρεπής άνθρωπος,
σε Πλάτ., Ξεν. (αμφιβ. προέλ.).

ἄνδρᾶποδ-ώδης, -ες (εἶδος), δουλικός, υπηρετικός, δουλοπρεπής, ποταπός,
σε Πλάτ., Ξεν.· επίρρ. -δῶς, σε Πλάτ.

ἄνδρᾶριον, τό, υποκορ. του ἀνήρ, ανθρωπάριο, σε Αριστοφ.

ἄνδρ-αχθής, -ές (ἀνήρ, ἄχθος), αυτός που φορτώνει έναν άνθρωπο, τόσος
όσος μπορεί να κουβαλήσει ένας άνδρας, σε Ομήρ. Οδ.

ἄνδρεια, Ιων. -ηίη, ἢ (το ἀνδρία είναι αμφιβ. τύπος), γενναιότητα,
ανδροσύνη, ανδρικό φρόνημα και ήθος, Λατ. virtus, σε Τραγ. κ.λπ.

ἄνδρ-εἶκελον, τό (ἀνήρ, εἶκελος), **I**. εικόνα ανδρός, ομοίωμα, σε Πλάτ. **II**. χρωστική
ουσία στο χρώμα του δέρματος, στον ίδ.

ἄνδρ-εἶκελος, -ον (ἀνήρ, εἶκελος), όμοιος με άνδρα, σε Πλούτ.

ἄνδρεῖος, -α, -ον, Ιων. -ήιος, -η, -ον, συγκρ. και υπερθ. ἀνδρειότερος, -ότατος,

ακόμα και στον Ηρόδ.· (ἀνήρ)· **I**. αυτός που ανήκει ή χαρακτηρίζει τον άνδρα, σε

Αισχύλ. κ.λπ.· για το αὐλοῖ ἀνδρεῖοι, βλ. [αὐλός](#). **II**. **1**. αρρενωπός, αρσενικός,

ανδροπρεπής, σε Ηρόδ., Αττ.· με αρνητική σημασία, ξεροκέφαλος, πεισματάρης, σε

Λουκ· ουδ. τὸ *ἀνδρεῖον*, με κράση *τάνδρεϊον* = *ἀνδρεία*, σε Ευρ., Θουκ. **2.** λέγεται για πράγματα, δυνατό, ζωηρό, σε Αριστοφ. **III. ἀνδρεῖα**, *τά*, τα δημόσια γεύματα των Κρητών, παλαιότερο όνομα επίσης για τα σπαρτιατικά *φειδίτια*, σε Αλκμ., σε Πλούτ. **ἀνδρειότης, -ητος, ἡ** = *ἀνδρεία*, σε Ξεν.

ἀνδρει-φόντης, -ου, ὁ (ἀνήρ, *φένω), αυτός που φονεύει άνδρες, σε Ομήρ. Ιλ. **ἀνδρειών, ὁ**, ποιητ. αντί *ἀνδρέων, ἀνδρών*.

ἄνδρεςσι, Επικ. δοτ. πληθ. του *ἀνήρ*.

ἀνδρεύμενος, -η, -ον, Ιων. αντί *ἀνδρούμενος*, Παθ. μτχ. του *ἀνδρώ*.

ἀνδρεών, ἀνδρηγή, ἀνδρήιος, Ιων. αντί *ἀνδρών, ἀνδρεία, ἀνδρεῖος*.

ἀνδρηλατέω, μέλ. *-ήσω*, εξορίζω από τον οίκο και την πατρίδα, σε Αισχύλ., Σοφ.

ἀνδρ-ηλάτης[ἄ], -ου, ὁ (ἀνήρ, ἐλαύνω), αυτός που αποδιώχνει κάποιον από την οικία του, εκδικητής του αίματος, σε Αισχύλ.

ἀνδρία, βλ. [ἀνδρεία](#).

ἀνδριαντίσκος, ὁ, υποκορ. του *ἀνδριάς*, ομοίωμα ανδρός, σε Πλούτ.

ἀνδριαντοποιέω, μέλ. *-ήσω*, φτιάχνω ανδριάντες, σε Ξεν.

ἀνδριαντοποιῖα, ἡ, γλυπτική τέχνη, αγαλματοποιῖα, σε Πλάτ., Ξεν.

ἀνδριαντο-ποιός, ὁ (ἀνδριάς, ποιέω), αγαλματοποιός, γλύπτης, ανδριαντουργός, σε Πίνδ., Πλάτ.

ἀνδριάς, ὁ, γεν. *-άντος (ἀνήρ)*, ομοίωμα ανδρός, ἀγαλμα, ανδριάντας, σε Ηρόδ., Αττ.

ἀνδρίζω, μέλ. *-ίσω (ἀνήρ)*, καθιστώ κάποιον ανδρικό — Παθ. ή Μέσ., έρχομαι σε ηλικία ανδρός, συμπεριφέρομαι ως άνδρας, έχω ανδρική συμπεριφορά, σε Πλάτ.

ἀνδρικός, -ή, -όν (ἀνήρ), Ι. αυτός που ανήκει ή χαρακτηρίζει τον άνδρα, αρρενωπός, αρσενικός, Λατ. *virilis*, σε Πλάτ.· *άνδρ. ιδρώς*, ο ιδρώτας του ανδρικού μόχθου, σε Αριστοφ.· επίρρ. *-κῶς*, όπως ο άνδρας, ανδρικά, συγκρ. *-ώτερον*, υπερθ. *-ώτατα*. **II.** αυτός που αποτελείται από άνδρες, χορός, σε Ξεν.

ἀνδρίον, τό, υποκορ. του *ἀνήρ*.

ἀνδριστέον, ρημ. επίθ., του *ἀνδρίζομαι*, αυτός που πρέπει να υποδυθεί το ρόλο του άνδρα, σε Πλάτ.

ἀνδριστί[ι], επίρρ. (*ἀνήρ*), ανδρικός, όπως οι άνδρες, σε Αριστοφ., Θεόκρ.

άνδρο-βόρος, -ον (ἀνήρ, βι-βρώσκω), αυτός που καταβροχθίζει άνδρες, σε Ανθ.

άνδρό-βουλος, -ον (ἀνήρ, βουλή), με ανδρική γνώμη, σκέψη, με ανδρικό φρόνημα, σε Αισχύλ.

άνδρο-βρώς, -ῶτος, ὁ, ἡ (ἀνήρ, βι-βρώσκω), αυτός που τρώει άνδρες, σε Ευρ.

άνδρο-γόνος, -ον (ἀνήρ, γί-γνομαι), αυτός που γεννά άνδρες, σε Ησιόδ.

άνδρό-γυνος, ὁ (ἀνήρ, γυνή), Ι. 1. ανδρογυναίκα, ερμαφρόδιτος, σε Πλάτ. **2.** θηλυπρεπής άνδρας, εκθηλυσμένο πρόσωπο, σε Ηρόδ. **II.** ως επίθ., κοινός σε άνδρα και γυναίκα, σε Ανθ.

άνδρο-δάϊκτος, [δᾱ]-ον (ἀνήρ, δαΐζω), αυτός που σφάζει τους άνδρες, σε Αισχύλ.

άνδρο-δάμας[ᾱ], -αντος, ὁ, ἡ (ἀνήρ, δαμάζω), αυτός που δαμάζει τους άνδρες, σε Πίνδ.

άνδρο-θέα, ἡ, αρσενική θεότητα, δηλ. η Αθηνά, σε Ανθ.

άνδρόθεν, επίρρ. (*ἀνήρ*), προερχόμενος από άνδρα ή άνδρες, σε Ανθ.

άνδρο-θνής, -ἦτος, ὁ, ἡ (ἀνήρ, θνήσκω), φονικός, σε Αισχύλ.

άνδρο-κμής, -ῆτος, ὁ, ἡ (άνήρ, κάμνω), αυτός που φθείρει τους άνδρες, σε Αισχύλ.: αυτός που σφάζει τους άνδρες, στον ίδ.

άνδρό-κμητος, -ον (κάμνω), κατειργασμένος από ανδρικά χέρια, σε Ομήρ. Ιλ.

άνδρο-κτᾶσία, ἡ (άνήρ, κτείνω), σφαγή ανδρών σε μάχη, σε Ομήρ. Ιλ., Αισχύλ.

άνδροκτονέω, σκοτώνω, φονεύω άνδρες, σε Αισχύλ.

άνδρο-κτόνος, -ον (άνήρ, κτείνω), αυτός που φονεύει άνδρες, δολοφονικός, σε Ηρόδ., Ευρ.

άνδρ-ολέτειρα, ἡ (άνήρ, ὄλλυμι), αυτή που εξολοθρεύει άνδρες, σε Αισχύλ.

άνδροληψία, ἡ και -λήψιον, τό (άνήρ, λαμβάνω), σύλληψη ανδρών ενόχων για δολοφονία πολίτη έξω από τη χώρα, σε Λεξ. παρά Δημ.

άνδρο-μάχος[ᾶ], -ον (άνήρ, μάχομαι), αυτός που μάχεται, πολεμά με άνδρες, σε Ανθ.: θηλ. *άνδρομάχη*, στον ίδ.

άνδρομέος, -α, -ον (άνήρ), λέγεται για άνδρα ή άνδρες, ανθρώπινος, θνητός, κρέα, σε Όμηρ.: *ψωμοί άνδρ.*, τεμάχια ανθρώπινων κρεάτων, σε Ομήρ. Οδ.

άνδρο-μήκης, -ες (άνήρ, μῆκος), αυτός που αναφέρεται στο ύψος ενός άνδρα, σε Ξεν.

άνδρό-παις, -αιδος, ὁ (άνήρ), νεαρός κοντά στην ηλικία της ανδροσύνης, κοντά στην ενηλικίωση, σε Αισχύλ.

άνδρο-πλήθεια, ἡ (άνήρ, πλήθος), πλήθος ανδρών, σε Αισχύλ.

άνδρό-σίνις, -ιδος, ὁ, ἡ (άνήρ, σίνομαι), επιβλαβής για τους άνδρες, σε Ανθ.

άνδρο-σφᾶγείον, τό (άνήρ, σφάζω), μέρος όπου σφάζονται άνδρες, σε Αισχύλ.

άνδρό-σφιγξ, -ιγνος, ὁ (άνήρ), ανθρώπινη σφίγγα με κορμό ανδρός, όχι (όπως συνήθως) γυναίκας, σε Ηρόδ.

άνδρότης, -ητος, ἡ = *άνδρεία*: πρβλ. [ἄδροτής](#).

άνδρο-τύχης, -ές (άνήρ, τυγχάνω), αυτή που αποκτά άνδρα, *άνδρ. βίσιος, ἔγγαμος βίσιος*, σε Αισχύλ.

άνδροφᾶγέω, μέλ. *-ήσω*, κατατρώγω άνδρες, σε Ηρόδ.

άνδρο-φάγος, -ον (φᾶγείν), αυτός που τρώει άνδρες, σε Ομήρ. Οδ., Ηρόδ.

άνδρο-φθόρος, -ον (φθείρω), I. αυτός που καταστρέφει άνδρες, φονικός, καταστροφικός, σε Σοφ. II. προπαροξ., *άνδρόφθορον αίμμα*, το αίμα σφαγιασμένου άνδρα, στον ίδ.

άνδροφονία, ἡ, εξόντωση ανδρών, σε Αριστ., Πλούτ.

άνδρο-φόνος, -ον (άνήρ, *φένω), I. 1. δολοφόνος ανδρών, σε Ομήρ. Ιλ. 2. λέγεται για γυναίκες, αυτή που δολοφονεί τον σύζυγό της, σε Πίνδ. II. ως δικανικός όρος, κάποιος που καταδικάστηκε για ανθρωποκτονία, ένοχος ανθρωποκτονίας, σε Πλάτ., Δημ.

άνδροφόντης, -ου, ὁ = *άνδρειφόντης*, σε Αισχύλ.

άνδρώω, μέλ. *-ώσω (άνήρ)*, I. ανατρέφω μέχρι την ανδρική ηλικία, σε Ανθ. — Παθ., γίνομαι άνδρας, φτάνω στην ανδρική ακμή, σε Ηρόδ., Ευρ. II. στην Παθ., λέγεται επίσης για γυναίκα, βρίσκομαι σε ηλικία γάμου, σε Ευρ.

άνδρ-ώδης, -ες (άνήρ, εἶδος), ανδρικά, όπως ένας άνδρας, σε Ισοκρ.

άνδρών, -ῶνος, ὁ (άνήρ), τα διαμερίσματα των ανδρών σ' ένα σπίτι, η αίθουσα των συμποσίων κ.λπ., σε Ηρόδ., Αισχύλ. κ.λπ.· Ιων. *άνδρεών*, σε Ηρόδ., Επικ. **-ειών**, σε Ανθ.: επίσης *άνδρωνίτις, -ιδος, ἡ*, σε Ξεν.

ἀν-δύομαι, ποιητ. αντί *ἀνα-δύομαι*.

ἀν-δώσειν, ποιητ. αντί *ἀναδώσειν*, απαρ. μέλ. του *ἀνα-δίδωμι*.

ἀν-έβην, αόρ. β΄ του *ἀναβαίνω*.

ἀν-έβραχε (***βράχω**), γ΄ ενικ. αορ. β΄ χωρίς ενεστ. σε χρήση, έκανε ηχηρό κρότο ή ήχησε δυνατά, λέγεται για πανοπλία, σε Ομήρ. Ιλ.· βρόντηξε ή έκλεισε με δύναμη, λέγεται για πόρτα, σε Ομήρ. Οδ.

ἀνέβωσα, Ιων. αντί *ἀνεβόησα*, αόρ. α΄ του *ἀναβοάω*.

ἀν-έγγυος, -ον (**έγγυή**), αυτός που δεν έχει εγγύηση, σε Πλάτ.· λέγεται για γυναίκα, άγαμος, ανύπανδρη, σε Πλούτ.

ἀν-εγείρω, μέλ. -*ερῶ*, **I. 1.** σηκώνομαι, ξυπνώ, εγείρομαι, *έξ ὕπνου, έκ λεχέων*, σε Όμηρ. — Παθ., σε Ευρ., Ξεν. **2.** μεταφ., διεγείρω, εξεγείρω, σε Πίνδ. **3.** μεταφ. επίσης, ενθαρρύνω, προτρέπω, σε Ομήρ. Οδ. **II.** λέγεται για οικοδομές, ανεγείρω, χτίζω, ανοικοδομώ, σε Ανθ.

ἀν-εγέρμων, -ον (**ἀνεγείρω**), ξάγρυπνος, σε Ανθ.

ἀν-έγκλητος, -ον (**έγκαλέω**), μη εγκαλούμενος, μη κατηγορούμενος, ο άνευ μομφής, άμεμπτος, σε Ξεν. κ.λπ.· επίρρ. -*τως*, σε Δημ.

ἀν-εγνάμφθην, Παθ. αόρ. α΄ του *ἀναγνάμπτω*.

ἀν-έγγων, αόρ. β΄ του *ἀναγιγνώσκω*.

ἀν-εδέγμεθα, Επικ. αόρ. β΄ του *ἀναδέχομαι*.

ἀν-έδειξα, αόρ. α΄ του *ἀναδείκνυμι*.

ἀνέδην, επίρρ. (**άνήμι**), **I.** άνετα, ελεύθερα, χωρίς περιορισμούς, σε Πλάτ., Δημ.· ράθυμα, απρόσεχτα, σε Σοφ. **II.** χωρίς περαιτέρω φροντίδα, απλά, απόλυτα, σε Πλάτ.

ἀν-εδράμον, αόρ. β΄ του *ἀνατρέχω*.

ἀν-έργω, παρατ. **ἀνέργων**, παλαιοί Επικ. τύποι του *ἀν-είργω*.

ἀν-έζησα, αόρ. α΄ του *ἀναζάω*.

ἀν-εθέλητος, -ον (**έθέλω**), ανεπιθύμητος, μη ευπρόσδεκτος, απευκταίος, σε Ηρόδ.

ἀν-έθηκα, ἀν-έθην, αόρ. α΄ και β΄ του *ἀνατίθημι*.

ἀν-είην, αόρ. β΄ ευκτ. του *άνήμι*.

ἀν-ειλείθια, ή, χωρίς τη βοήθεια της Ειλειθιάς, σε Ευρ.

ἀν-ειλέω, μέλ. -*ήσω*, περικλείω, περιτυλίγω μαζί — Παθ., συναθροίζομαι ή συνωστίζομαι, σε Θουκ.

ἀν-είληφα, -είλημμαι, Ενεργ. και Παθ. παρακ. του *ἀνα-λαμβάνω*.

ἀν-ειλίσσω, ποιητ. αντί *ἀν-ελίσσω*.

ἀν-είλον, αόρ. β΄ του *ἀν-αιρέω*.

ἀν-είλω = *άνειλέω*, Παθ., απομακρύνομαι, αποσύρομαι, σε Πλάτ.

ἀν-ειμένος, -η, -ον, μτχ. Παθ. παρακ. του *ἀν-ίημι*, χρησιμ. ως επίθ., **I.** απελευθερωμένος, απαλλαγμένος από τον πόνο ή τον μόχθο, λέγεται για ζώα αφιερωμένα στους θεούς, σε Σοφ.· μεταφ., *ἀν. έξ τι*, αφοσιωμένος σε κάτι, σε Ηρόδ. **II.** αμελώς, απερίσκεπτα, σε Θουκ.· *έν τῷ άνειμένῳ τῆς γνώμης*, όταν το μυαλό τους είναι ελεύθερο, στον ίδ.· επίρρ. *άνειμένως*, ελεύθερα, απρόσεχτα, χωρίς περιορισμό, σε Θουκ., Ξεν.

ἄν-ειμι (**είμι**, *ibo*), στην Αττ. χρησιμ. ως μέλ. του *ἀνέρχομαι*· παρατ. *άνήειν*, Επικ. και Ιων. *άνήϊον*. **I. 1.** ανεβαίνω, ανέρχομαι, σε Όμηρ. κ.λπ.· *ἄμ' ήελίῳ άνιόντι*, στην ανατολή του ηλίου, σε Ομήρ. Ιλ. **2.** ανοίγομαι, δηλ. στη θάλασσα, σε Ομήρ. Οδ. **3.** προχωρώ στα ενδότερα, ιδίως στην Κεντρική Ασία, σε Πλάτ. **II.** πλησιάζω, προσέρχομαι, ιδίως ως ικέτης, σε Ομήρ. Ιλ. **III.** επιστρέφω, επανέρχομαι, σε Ομήρ. Οδ., Ηρόδ. κ.λπ.

ἀν-εἰμῶν, -ον (εἶμα), αυτός που δεν έχει ρούχα, γυμνός, ανένδυτος, σε Ομήρ. Οδ.

ἀν-ειπεῖν, αόρ. β' με ενεστ. σε αχρηστία, το *ἀναγορεύω* χρησιμ. αντί αυτού· Παθ. αόρ. α' *ἀναρρήθην* (όπως αν προερχόταν από *ἀναρρέω)· **I.** ανακηρύσσω, αναγγέλλω, προφέρω δυνατά, σε Πίνδ., Ξεν.· με αιτ. και απαρ., προκηρύσσω ότι..., σε Αριστοφ., Θουκ.· στην Αθηναϊκή εκκλησία, *ἀνεῖπεν ὁ κῆρυξ*, σε Θουκ. κ.λπ. — Παθ., ανακηρύσσομαι, *ἀναρρηθέντος τοῦ στεφάνου*, όταν ανακηρύχτηκε η στέψη, σε Δημ. **II.** επικαλούμαι, προσκαλώ, σε Πλούτ. **ἀν-εἶργω**, Επικ. παρατ. *ἀνεεργον*· εμποδίζω, αναχαιτίζω, περιορίζω, σε Όμηρ., Ξεν.

ἀν-εἶρομαι, Επικ. αντί *ἀν-έρομαι*.

ἀν-ειρύω, ποιητ. και Ιων. αντί *ἀν-ερύω*.

ἀν-εἶρω, αόρ. α' *ἀνειρα*, δένω πάνω ή σε, συνδέω, συμπλέκω, σε Ηρόδ.· *ἀν.στεφάνους*, περιπλέκω, περιτυλίγω στεφάνια, σε Αριστοφ.

ἀν-εἶς, μτχ. αορ. β' του *ἀν-ίημι*.

ἀν-εἰσοδος, -ον, αυτός που δεν έχει είσοδο ή πρόσβαση, σε Πλούτ.

ἀν-εισφορία, ή, εξαίρεση, απαλλαγή από την *εἰσφοράν*, σε Πλούτ.

ἀν-εἰσφορος, -ον, απαλλαγμένος από την *εἰσφοράν*, σε Πλούτ.

ἀνέκαθεν (ἀνεκάς), επίρρ. τόπου, **I.** από ψηλά, σε Ηρόδ., Αισχύλ. **II.** για χρόνο, από την αρχή, εξαρχής, από πάντα, σε Ηρόδ.· ομοίως με άρθρο, *τὸἀνέκαθεν*, στον ίδ.

ἀν-εκάς, επίρρ., προς τα πάνω, σε ύψος, Λατ. *sursum*, σε Πίνδ., Αττ.

ἀν-έκβάτος, -ον (ἐκβαίνω), αυτός που δεν έχει έκβαση, ανέξοδος, που δεν οδηγεί πουθενά, σε Θουκ.

ἀν-εκδιήγητος, -ον (ἐκδιηγέομαι), απερίγραπτος, ανέκφραστος, σε Κ.Δ.

ἀν-έκδοτος, -ον, μη δοσμένη σε γάμο, σε Δημ. κ.λπ.

ἀν-έκδρομος, -ον, αναπόφευκτος, αναπόδραστος, σε Ανθ.

ἀν-εκκάλητος, -ον (ἐκκάλέω), ανέκφραστος, απερίγραπτος, σε Κ.Δ.

ἀν-εκκλίθην[ι], -ἐκκλίνα, Παθ. και Ενεργ. αόρ. α' του *ἀνα-κλίνω*.

ἀν-εκτίμπλημι, μέλ. *-εκπλήσω*, εκπληρώνω ή γεμίζω από την αρχή, σε Ξεν.

ἀν-έκπληκτος, -ον (ἐκπλήσσω), άφοβος, άτρομος, ατάραχος, σε Πλάτ.· *τὸ ἀνέκπληκτον*, αφοβία, παλικάριά, σε Ξεν.

ἀν-έκρᾶγον, αόρ. β' του *ἀνακράζω*.

ἀνεκτέος, -ον, ρημ. επίθ. του *ἀνέχομαι*, αυτός που πρέπει να υποφερθεί, σε Σοφ.

ἀνεκτός, -όν, ρημ. επίθ. του *ἀνέχομαι*, **I. 1.** υποφερτός, ανεκτός, κυρίως με αρνητ., σε Ομήρ. Ιλ., Αττ. **2.** χωρίς αρνητ., αυτό που μπορεί να γίνει ανεκτό, που μπορεί κάποιος να αντέξει, σε Ομήρ. Οδ., Θουκ. **II.** επίρρ. *-ως*, σε Όμηρ.· *οὐκ ἀνεκτῶς ἔχει*, δεν είναι υποφερτό, σε Ξεν.

ἀν-έλεγκτος, -ον (ἐλέγχω), **1.** ανεξέταστος, ανεξέλεγκτος, ασφαλής από την ανάκριση, σε Θουκ.· μη κατάδικος, στον ίδ. **2.** αναντίλεκτος, μη αντικρουόμενος, σε Πλάτ.· επίρρ. *-τως*, χωρίς αντίρρηση, αναντίρρητα, σε Πλούτ.

ἀν-ελέγχω, μέλ. *-έγξω*, πείθω ή καταδιώκω εντελώς, σε Ευρ.

ἀν-ελεήμων, -ον, -ονος, άσπλαχνος, ανηλεής, σε Κ.Δ.

ἀν-ελεῖν, -ελέσθαι, απαρ. Ενεργ. και Μέσ. αορ. β' του *ἀναιρέω*.

ἀν-έλεος, -ον, ανελέητος, σε Κ.Δ.

ἀνελευθερία, ή, έλλειψη ελεύθερου φρονήματος, σε Πλάτ.

ἀν-ελεύθερος, -ον, I. 1. μη κατάλληλος για ελεύθερο άνθρωπο, σε Αισχύλ., Αριστ. **2.** ανελεύθερος, υπηρετικός, δουλοπρεπής, σε Πλάτ. κ.λπ. **3.** σχετικά

με οικονομικά ζητήματα, φειδωλός, φιλάργυρος, σε Αριστοφ. **Π.** επίρρ. -*ρως*, άθλια, φτωχικά, σε Ξεν.

άν-ελήφθην, Παθ. αόρ. α' του *άνα-λαμβάνω*.

άνέλιγμα, -ατος, τό, οτιδήποτε τυλιγμένο ή διπλωμένο, μπούκλα μαλλιών, μικρό δαχτυλίδι, σε Ανθ.

άνελιξις, -εως, ή, ξεδίπλωμα, ξετύλιγμα, σε Πλούτ.

άν-ελίσσω, Αττ. -**ττω**, μέλ. -*ζω*, Επικ. και Ιων. *άν-ειλ-*· **I. 1.** ξετυλίγω βιβλίο γραμμένο σε κύλινδρο, δηλ. ξεδιπλώνω, διαβάζω, ερμηνεύω, σε Ξεν.· *άν. βίον*, διάγω ολόκληρη τη ζωή μου, σε Πλούτ. **2.** προκαλώ κίνηση προς τα πίσω, *πόδα*, σε Ευρ. **Π.** προκαλώ περιστροφή — Παθ., περιστρέφομαι, κινούμαι με ευχέρεια, σε Αριστοφ.

άν-έλκω, μέλ. Αττ. -*ελκύσω*, αόρ. α' -*ειλκύσα*, παρακ. Παθ. -*είλκυσαι*, Ιων. -

έλκυσαι· **I. 1.** τραβώ, *τάλαντα άνέλκει*, κρατά ψηλά (στο ζύγισμα), σε Ομήρ. Ιλ.· *άνελκύσαι ναϋς*, τα ρυμουλκώ στη στεγνή στεριά, σε Ηρόδ., Θουκ. **2.** σύρω, εξάγω, παρουσιάζομαι στο δικαστήριο ή εμφανίζομαι ως μάρτυρας, σε Αριστοφ. — Μέσ., *άνέλκεσθαι τρίχας*, τραβώ τα μαλλιά μου, σε Ομήρ. Ιλ. **II.** τεντώνω τόξο, ως ενέργεια βολής, σε Όμηρ. — Μέσ., *έγχος άνελκόμενος*, τραβώντας πίσω το δόρυ (έξω από το πτώμα), σε Ομήρ. Οδ.

άν-ελπις, -ιδος, ό, ή, απελπισμένος, ανέλπιδος, σε Ευρ.

άν-έλπιστος, -ον (έλπίζω), **I.** αυτός που δεν ελπίζεται, απροσδόκητος, αναπάντεχος, σε Τραγ. κ.λπ.· *τό άνέλπιστον τοϋ βεβαίου*, η έλλειψη προσδοκίας για την ασφάλεια, σε Θουκ. **II.** Ενεργ., **1.** λέγεται για πρόσωπα, αυτός που δεν έχει ελπίδα, απέλπιδος, σε Θεόκρ.· με απαρ., αυτός που δεν έχει ελπίδα ή προσδοκία ότι..., σε Θουκ. **2.** λέγεται για πράγματα, ή καταστάσεις, αυτός που δεν αφήνει ελπίδα, ανέλπιδος, αναπάντεχος, σε Σοφ., Θουκ.· *τό άνέλπιστον*, απελπισία, σε Θουκ.· συγκρ. -*ότερος*, πιο απελπισμένος, στον ίδ.

άν-έμβάτος, -ον (έμβαίνω), **1.** άβατος, μη προσβάσιμος, σε Βάβρ., Πλούτ. **2.** Ενεργ., αυτός που δεν μεταβαίνει ή δεν επισκέπτεται, σε Ανθ.

άν-νεμέσητος, -ον, μη άξιος μομφής, μη άξιος κατάκρισης, προσβολής, σε Πλάτ.

άν-νέμητος, -ον (νέμω), **1.** μη διανεμημένος, σε Δημ. **2.** Ενεργ., αυτός που δεν έχει μερίδιο, σε Πλούτ.

άνεμίζομαι (άνεμος), Παθ., κινούμαι, οδηγούμαι από τον άνεμο, σε Κ.Δ.

άν-εμνήσθην, Παθ. αόρ. α' του *άνα-μιμνήσκω*.

άνεμό-δρομος, -ον, αυτός που τρέχει με τον άνεμο, ταχύς όπως ο άνεμος, σε Λουκ.

άνεμόεις, Δωρ. αντί *ήνεμόεις*.

άνεμος, [ά], ό (*VAN*, πρβλ. **άημι**), άνεμος, σε Όμηρ. κ.λπ.· *άνέμου κατιόντος*, έχοντας ξεσπάσει μεγάλη καταιγίδα, σε Θουκ.· *άν.κατά βορέαν έστηκώς*, ο άνεμος είχε σταθεί στο βορρά, στον ίδ.· *άνέμοιο φέρεσθαι παραδοϋναι τι*, ρίχνω κάτι στους τέσσερις άνέμους, Βορέας, Σύρος, Νότος (ή Άργηστης), Ζέφυρος· ο Αριστ. δίνει δώδεκα, που χρησίμευαν ως σημεία της πυξίδας.

άνεμο-σκεπής, -ές (σκέπη), αυτός που προφυλάσσει από τον άνεμο, σε Ομήρ. Ιλ.

άνεμο-σφάραγος, -ον, αυτός που αντηχεί στους άνέμους, σε Πίνδ.

άνεμο-τρεφής, -ές (τρέφω), αναθρεμμένος από τον άνεμο, λέγεται για το κύμα, σε Ομήρ. Ιλ.· *έγχος άνεμ.*, βλαστάρι από δέντρο αναθρεμμένο από τον άνεμο, δηλ. που έχει καταστεί δυνατό από τη μάχη με τον άνεμο, στο ίδ.

άνεμώω, μέλ. -ώσω (άνεμος), εκθέτω στον άνεμο — Παθ., λέγεται για τη θάλασσα, ανατρέφομαι από τον άνεμο, σε Ανθ.

άν-έμπληκτος, -ον, ατρόμητος, άφοβος· στο επίρρ. -τως, σε Πλούτ.

άν-εμπόδιστος, -ον (έμποδίζω), αυτός που δεν έχει εμπόδιο, ανεμπόδιστος, σε Αριστ.

άνεμ-ώκης, -ες (ώκύς), ταχύς, γρήγορος όπως ο άνεμος, σε Ευρ., Αριστ.

άνεμώλιος, -ον (άνεμος), ανεμώδης· μεταφ., άνεμώλια βάζειν, λέω λόγια του αέρα, σε Όμηρ.· οί δ' αὖτ' άνεμώλιοι, είναι όπως οι άνεμοι, δηλ. άστατοι, ανίκανοι, σε Ομήρ. Ιλ.· τί νυ τόσον έχεις άνεμώλιον; γιατί κουβαλάς άσκοπα το τόξο σου; στο ίδ.· άνεμώλιος, ανόητος, σε Ανθ.

άνεμώνη, ή (άνεμος), το λουλουδι του ανέμου, η ανεμώνη, σε Βίωνα.

άν-ενδεής, -ές, αυτός που δεν έχει ανάγκη, σε Ανθ.

άν-ένδεκτος, -ον (ένδέχομαι), ανέφικτος, ακατόρθωτος, σε Κ.Δ.

άν-ενδοίαστος, -ον (ένδοιάζω), αναμφίβηλος, σε Λουκ.

άν-ένεικα, -ενεικάμην, -ενείχθην, Ιων. αόρ. α' Ενεργ. Μέσ. και Παθ. του άνα-φέρω.

άν-ενήνοθε, βλ. [ένήνοθε](#).

άν-εξάλειπτος, -ον (έξαλείφω), μη εξαλειφόμενος, απαραγράφτος, σε Ισοκρ., Πλούτ.

άν-εξέλεγκτος, -ον (έξελέγγω), 1. αδύνατος στο να ελεγχθεί ή να ανακριθεί, μη ελεγχόμενος, λέγεται για δηλώσεις ή επιχειρήματα, σε Θουκ.· άν. έχει τὸ άνδρεϊόν, καταλείπεται το θάρρος τους αδοκίμαστο, αναπόδεικτο, στον ίδ. 2. λέγεται για πρόσωπα, μη καταδικασμένος, άμεμπτος, άψογος, ανεπίληπτος, σε Ξεν. κ.λπ.

άν-εξέργαστος, -ον (έξεργάζομαι), ανολοκλήρωτος, σε Λουκ.

άν-εξέταστος, -ον (έξετάζω), I. μη εξεταζόμενος ή ανακρινόμενος, σε Δημ. II. αυτός που δεν ερευνά, σε Πλάτ.

άν-εξεύρετος, -ον (έξευρίσκω), αυτός που δεν βρίσκεται, σε Θουκ.

άνεξι-κάκος, -ον (άνέχομαι, κακόν), αυτός που ανθίσταται στο κακό, υπομονετικός, μακρόθυμος, σε Κ.Δ., Λουκ.

άν-εξιχνίαστος, -ον (έκ, ίχνιον), ανεξερεύνητος, αυτός που δεν ανιχνεύεται, ανεξιχνίαστος, σε Κ.Δ.

άν-έξοδος, -ον, αυτός που δεν έχει έξοδα, που δεν επιτρέπει επιστροφή ή γυρισμό, Λατ. irremeabilis, σε Θεόκρ.

άνεοι ή **άνεοί**, βλ. [άνεως](#).

άν-έορτος, -ον (έορτή), αυτός που δεν έχει εορτή, με γεν., άν. *ιερῶν*, χωρίς μερίδιο, χωρίς συμμετοχή στις εορταστικές τελετές, σε Ευρ.

άν-επαίσθητος, -ον (έπαισθάνομαι), απαρατήρητος, ανεπαίσθητος, σε Πλούτ., Λουκ.

άν-επαίσχυντος, -ον (έπαισχύνομαι), αυτός που δεν έχει λόγο ντροπής, σε Κ.Δ.

άν-έπαλτο, γ' ενικ. Παθ. αορ. β' του άναπάλλω.

άν-έπαφος, -ον (έπαφή), ανέγγιχτος, ανέπαφος, άν. *παρέχειν τι*, rem integram praestare, σε Δημ.

άν-επαφρόδιτος, -ον = άναφρόδιτος, σε Ξεν.

άν-επαχθής, -ές, μη φορτικός, μη ενοχλητικός, μη ντροπιαστικός, σε Πλούτ., Λουκ.· επίρρ. -θως, σε Θουκ.

άν-επιβούλευτος, -ον (έπιβουλεύω), χωρίς επιβουλή, χωρίς συνωμοσία, τὸ *άνεπιβούλευτον*, απουσία μηχανορραφιών, σε Θουκ.

άν-επίγρᾶφος, -ον, (έπιγράφω), χωρίς τίτλο ή επιγραφή, άτιτλος· μεταφ., αυτός που δεν έχει διακριτά χαρακτηριστικά, σε Λουκ.

άν-επίδικος, -ον (έπί, δίκη), αυτός που δεν έχει αμφοισβητηθεί μέσω δίκης, αδιαφιλονίκητος, σε Δημ.

άνεπιείκεια, ή, αδικία, αγένεια, έλλειψη ευσπλαχνίας, σε Δημ.

άν-επιεικής, -ές, άδικος, σκληρός, ανελέητος, σε Θουκ.

άν-επικλήτος, -ον (έπικαλέω), **I.** μη κατηγορούμενος, άψογος, άμεμπτος, σε Ξεν. **II.** αυτός που δεν επιφέρει, επισύρει καμία κατηγορία· επίρρ. -τως, σε Θουκ.

άν-επίληπτος, -ον, αυτός που δεν επιδέχεται επίθεση, αδιάβλητος, άμεμπτος, σε Ευρ., Θουκ.· επίρρ. -τως, σε Ξεν.

άν-επίμικτος, -ον (έπιμίγνυμι), μη αναμεμιγμένος με άλλους, ακοινώνητος, σε Πλούτ.

άν-επίξεστος, -ον (έπί, ξέω), μη γυαλισμένος (αγυάλιστος) ή ακόσμητος, ατελής, σε Ησίοδ.

άν-επίπλεκτος, -ον (έπί, πλέκω), αυτός που δεν έχει επικοινωνία ή σύνδεση με άλλους, απομονωμένος, σε Στράβ.

άν-επίρρεκτος, -ον (έπιρρέζω), μη αφιερωμένος.

άν-επίσκεπτος, -ον (έπισκέπτομαι), **I.** απερίσκεπτος, άμυαλος· επίρρ. -τως, σε Ηρόδ. **II.** Παθ., ανεξέταστος, απαρατήρητος, σε Ξεν.

άνεπιστημοσύνη, ή, έλλειψη γνώσης, άγνοια, ανικανότητα, σε Θουκ.

άν-επιστήμων, -ον, γεν. -ονος, **I.** αδαής, αυτός που έχει άγνοια, ανεπιτήδειος, ανίκανος, σε Ηρόδ., Θουκ.· *νήεσάνεπιστήμονες*, πλοία με μη έμπειρο πλήρωμα, σε Θουκ.· με γεν. πράγμα., μη εκπαιδευμένος σε κάτι, σε Πλάτ.· με απαρ., αυτός που δεν γνωρίζει να πράξει κάτι, σε Ξεν. **II.** αυτός που δεν έχει γνώση, μη οξυδερκής, άμυαλος· συγκρ. *άνεπιστημονέστερος*, λιγότερο οξύνους, σε Ηρόδ.

άν-επίτακτος, -ον, μη υποκείμενος σε έλεγχο, σε Θουκ.

άν-επιτήδειος, -ον, Ιων. **-επιτήδειος, -η, -ον, 1.** ακατάλληλος, άχρηστος, σε Ξεν., Πλάτ. κ.λπ.· επιβλαβής, φθονερός, βλαβερός, σε Ηρόδ., Θουκ. **2.** αγενής, μη φιλικός, σε Θουκ., Ξεν.

άν-επιτήδευτος, -ον (έπιτηδεύω), **I.** φτιαγμένος χωρίς φροντίδα ή σχέδιο, απλός, άτεχνος, σε Λουκ. **II.** αδοκίμαστος, άπειρος, μη εξασκημένος, σε Θουκ., Πλούτ.

άν-επιτίμητος, -ον (έπιτιμάω), αυτός που δεν επιπλήττεται, *τινος*, για κάτι, σε Δημ.

άν-επίφθονος, -ον, ο άνευ ψόγου, άμεμπτος, σε Σοφ.· *άν. έστι πᾶσιν*, δεν αποτελεί μομφή για κανέναν, σε Θουκ.· *άνεπιφθονότατον*, ελάχιστα απεχθές, σε Δημ.· επίρρ. -τως, ώστε να μη δημιουργήσει απέχθεια, σε Θουκ.

άν-έραμαι ή άν-εράσσομαι, αόρ. α' *άνηράσσην*· (*έραω*)· ξαναγαπώ, αγαπώ εκ νέου, με γεν., σε Ανδοκ., Ξεν.

άν-έραστος, -ον, I. αυτός που δεν έχει αγαπηθεί, σε Λουκ. **II.** Ενεργ., αυτός που δεν αγαπά, σε Ανθ.

άν-έργαστος, -ον (έργάζομαι), μη επεξεργασμένος, ακατέργαστος, σε Λουκ.

άν-εργος, -ον (*έργω), ατέλεστος, ανολοκλήρωτος, σε Ευρ.

άν-έργω, αρχ. ποιητ. τύπος του *άνείργω*.

άν-ερεθίζω, μέλ. -ίσω, διεγείρω, ενθουσιάζω, ερεθίζω, σε Πλούτ. — Παθ., βρίσκομαι σε κατάσταση διέγερσης, σε Θουκ., Ξεν.

***άν-ερείπομαι**, αποθ. που χρησιμοποιείται μόνο στον αόρ. α', αρπάζω και μεταφέρω, *άνηρείψαντο*, σε Όμηρ.· *άνερειψαμένη*, σε Ησίοδ.

άν-ερευνάω, μέλ. -ήσω, εξετάζω προσεκτικά, ερευνώ, ανακρίνω, σε Πλάτ.

άν-ερεύνητος, -ον (έρευνάω), **1.** αυτός που δεν έχει ερευνηθεί, σε Πλάτ. **2.** αυτός που δεν μπορεί να εντοπισθεί, ανεξιχνίαστος, σε Ευρ.

άν-έρομαι, Επικ. -είρομαι· αόρ. β' -ηρόμην, απαρ. -ερέσθαι, μέλ. -ερήσομαι· **1.** με αιτ. προσ., ερωτώ κάποιον, εξετάζω, ανακρίνω, σε Ομήρ. Οδ., Σοφ. **2.** με αιτ. πράγμ., ρωτώ για κάτι, σε Ομήρ. Οδ., Πλάτ. **3.** με διπλή αιτ., ρωτώ κάποιον για κάτι, σε Ομήρ. Ιλ., Σοφ.

άν-έρπω, με αόρ. α' *άνείρπυσα*, έρπω προς τα πάνω, ανεβαίνω έρποντας σε Αριστοφ., Λουκ.

άν-έρρω, απέρχομαι, «ξεκουμπίζομαι», *άνερρε*, «χάσου! ξεκουμπίσου! πήγαινε στα τσακίδια!», Λατ. *abi in malam rem*, σε Ευρ.

άν-ερυθριάω, μέλ. -άσω [ᾱ], αρχίζω να κοκκινίζω, ροδίζω, ερυθριώ, σε Ξεν.

άν-ερύω, Ιων. και Δωρ. **άν-ειρύω**· μέλ. -ύσω [ῥ], ανασύρω, τραβώ προς τα πάνω τα πανιά, σε Ομήρ. Οδ.· σύρω πλοία προς τη στεριά, σε Ηρόδ. — Μέσ., απαλλάσσω, παραδίδω, σε Ανθ.

άν-έρχομαι (πρβλ. [άνειμι](#))· αόρ. β' -ήλυθον ή -ήλθον· **I. 1.** ανεβαίνω, σε Ομήρ. Οδ., Αττ.· απόλ., ανεβαίνω στο βήμα, σε Πλούτ.· **άνέρχομαι** από τα παράλια στην ενδοχώρα, σε Ομήρ. Οδ.· ανεβαίνω από τον Κάτω Κόσμο, σε Θεόγν., Σοφ. **2.** λέγεται για δέντρα, μεγαλώνω, βλασταίνω, αναπτύσσομαι, φυτρώνω, σε Ομήρ. Οδ.· λέγεται για τον ήλιο, ανατέλλω, σε Αισχύλ.· μεταφ., *όλθος άν.*, σε Ευρ. **II.** πηγαίνω ή έρχομαι πίσω, πηγαίνω ή έρχομαι ξανά στο σπίτι, επιστρέφω, σε Όμηρ. **2.** φθάνω σε ένα σημείο, αναδιηγούμαι, σε Ευρ., Πλάτ. **3.** *νόμος είς σ' άνελθών*, νόμος που πηγάζει ή έχει σχέση με εσένα, σε Ευρ.

άν-ερωτάω, μέλ. -ήσω, όπως το *άνέρομαι*· **1.** με αιτ. προσ., ρωτώ ή εξετάζω για, ανακρίνω, σε Ομήρ. Οδ., Πλάτ. **2.** με αιτ. πράγμ., ρωτώ, ζητώ πληροφορίες για, σε Πλάτ.· ομοίως, *άν. περί τινος*, σε Ηρόδ. **3.** με διπλή αιτ., ανακρίνω κάποιον για κάτι, τον ρωτώ για αυτό, σε Ευρ., Αριστοφ.

άνέσαιμι, Επικ. αόρ. α' του *άνίημι*· *άνεσαν*, γ' πληθ.· **άνέσας**, μτχ.

άνεσις, γεν. -εως, Ιων. -ιος, ή (*άνίημι*), **I. 1.** χαλάρωμα, ξετέντωμα των χορδών, σε Πλάτ. κ.λπ. **2.** μεταφ., ελάττωση, μείωση, *κακών*, σε Ηρόδ. **3.** ανάπαυση, ξεκούραση, ραστώνη, σε Πλάτ., Αριστ. **II.** απόλαυση, χαλάρωση, ακολασία, σε Πλάτ., Αριστ.

άν-έσσυτο, γ' ενικ. Επικ. Παθ. αορ. β' του *άνασεύω*.

άν-έστιος, -ον (έστία), αυτός που δεν έχει εστία, ο χωρίς σπίτι, άστεγος, σε Ομήρ. Ιλ., Αριστοφ.

άν-έσχεθον, ποιητ. αντί *άνεσχον*, αόρ. β' του *άνέχω*.

άν-ετάζω, μέλ. -σω, εξετάζω προσεκτικά, σε Κ.Δ.

άνετέον, ρημ. επίθ. του *άνίημι*, αυτό που πρέπει να αφήσει κάποιος, σε Πλάτ.

άνετος, -ον (άνίημι), χαλαρός, ήρεμος, πλαδαρός, σε Λουκ.

άνευ (άνα-), πρόθ. με γεν., **I.** χωρίς, *ούκ άνευ θεών*, Λατ. *non sine Diis*, όχι χωρίς θεϊκή βοήθεια, σε Ομήρ. Οδ.· *άνευ έμέθεν*, χωρίς δική μου επίγνωση, σε

Ομήρ. Ιλ.· *ἀνευπολιτῶν*, χωρίς τη συγκατάθεσή τους, σε Αισχύλ. **II.** μακριά από, *ἀνευ δηϊῶν*, σε Ομήρ. Ιλ. **III.** στον Πεζό Λόγο, εκτός, πλην, όπως το *χωρίς*, σε Ξεν.

ἀνευθε, πριν από φωνήεν -θεν (*ἀνευ*)· **I. 1.** πρόθ. με γεν., χωρίς, σε Όμηρ. **2.** μακριά από, σε Ομήρ. Ιλ. **II.** επίρρ., μακριά, σε απόσταση, σε Όμηρ.

ἀν-εὐθετος, ον, ακατάλληλος, ανεπίκαιρος, σε Κ.Δ.

ἀν-εὐθῦνος, -ον (εὐθυναί), **1.** μη υπεύθυνος, αυτός που δεν έχει να λογοδοτήσει για κάτι, ανεύθυνος, αμέριμος, σε Ηρόδ., Θουκ. **2.** αθώος, αυτός που δεν υπόκειται σε δίκη, σε Λουκ.· με γεν., αθώος από, στον ίδ.

ἄν-ευκτος, -ον, αυτός που δεν εύχεται, δεν προσεύχεται, σε Ανθ.

ἀνεύρεσις, -εως, ἡ, ανακάλυψη, ανεύρεση, σε Ευρ., Πλούτ.

ἀν-ευρίσκω, μέλ. -*ευρήσω*, αόρ. β' -*εὔρον* — Παθ. αόρ. α' -*ευρέθην*· βρίσκω, ανακαλύπτω, επινοώ, σε Ηρόδ., Αττ. — Παθ., μαθαίνομαι ή ανακαλύπτομαι, σε Θουκ.· με μτχ., έχω ανακαλυφθεί οτι είμαι..., σε Ηρόδ.

ἀν-ευφημέω, μέλ. -*ήσω*, φωνάζω, *εὐφήμει* ή *εὐφημεῖτε*· καθώς αυτό γινόταν κυρίως σε λυπηρές περιστάσεις, φωνάζω δυνατά, θρηνώ, κλαίω γοερώς, κραυγάζω, σε Ευρ. κ.λπ.· *ἀνηφύμησεν οἰμωγῆ*, σε Σοφ.

ἀ-νέφελος, -ον (νεφέλη), ασυννέφιαστος, αίθριος, σε Ομήρ. Οδ.· μεταφ., μη καλυμμένος, φανερός, σε Σοφ.

ἀν-εχέγγυος, -ον, αυτός που δεν παρέχει εγγύηση, ασφάλεια ή εμπιστοσύνη, σε Θουκ.

ἀν-έχω, Επικ. γ' ενικ. υποτ. *ἀνέχησι*· παρατ. *ἀνεῖχον*· επίσης **ἀνίσχω**, παρατ. *ἀνίσχον*, μέλ. *ἀνέξω* ή *ἀνασχήσω*, αόρ. β' *ἀνέσχον*, ποιητ. *ἀνέσχεθον*, Επικ. απαρ. *ἀνεχεθέειν*· παρακ. *ἀνέσχηκα* — Μέσ., *ἀνέχομαι*, παρατ. *ἤνειχόμεν* (με διπλή αύξηση), μέλ. *ἀνέξομαι* ή *ἀνασχήσομαι*· Επικ. απαρ. *ἀνσχήσεσθαι*· αόρ. β' *ἀνεσχόμεν*, με διπλή αύξ. *ἤνεσχόμεν*, συγκεκ. *ἤνεχόμεν*, ποιητ. απρόσ., *ἄνσχεο*.

A. μτβ., **I. 1.** κρατώ ψηλά τα χέρια μου στη μάχη, σε Ομήρ. Οδ.· επίσης ως ένδειξη ήττας, σε Θεόκρ.· *ἀνασηκώνω* τα χέρια σε προσευχή, σε Ομήρ. Ιλ. κ.λπ. **2.** *ἀν. φλόγα*, κρατώ πυρσό σε γάμο, σε Ευρ.· απ' όπου *ἀνεχε, πάρεχε* (ενν. *τὸ φῶς*), δηλ. ετοίμασε, προπορεύσου, φέξε, στον ίδ.· επίσης, *ἀν. φῶς σωτήριον*, κρατώ φωτιά ως σινιάλο, σε Θουκ. **3.** ανυψώνω, ανεβάζω, εκθειάζω, *τινά*, σε Πίνδ. **4.** μεταφ., υποστηρίζω, υπερασπίζω, σε Ομήρ. Οδ., Θουκ.· *ἀνέχων λέκτρα*, διαμένοντας σταθερός στο κρεβάτι, σε Ευρ.· ομοίως, *ἀν. κισσόν*, σε Σοφ. **5.** αναφύω, *πτόρθους*, σε Ευρ. **II.** ανακόπτω, αναχαιτίζω, σε Ομήρ. Ιλ.· *ἀν. Σικελίαν μὴ ὑπό τινα εἶναι*, αποτρέποντας το να υποδουλωθεί, σε Θουκ. **B.** αμτβ., **1.** αναδύομαι, σηκώνομαι, εμφανίζομαι από το νερό, σε Ομήρ. Οδ., Ηρόδ.· ιδίως στον τύπο *ἀνίσχω*, λέγεται για τον ήλιο, σε Ηρόδ., Ξεν. **2.** λέγεται για καταστάσεις, συμβαίνω, προκύπτω, σε Ηρόδ. **3.** εμφανίζομαι, σε Σοφ. **4.** εξέρχομαι, σε Ομήρ. Ιλ.· λέγεται για κομμάτι ξηράς, προεξέχω, σε Ηρόδ., Θουκ. **5.** εξακολουθώ, διατηρώ, συνεχίζω, με μτχ., σε Θουκ.· *στέρξας ἀνέχει*, είναι σταθερός στον έρωτά του, σε Σοφ.· με αιτ. και απαρ., διαβεβαιώνω κατηγορηματικά ότι..., στον ίδ. **6.** ανακόπτομαι, επιβραδύνω, σε Θεόγν.· γενικά, περιμένω, καθυστερώ, σε Θουκ. **7.** με γεν., παύω από τα βάσανα, ξεκουράζω από τον πόνο, σε Σοφ. **Γ.** Μέσ., **I.** κρατώ ψηλά ό,τι μου ανήκει, *έγχος χειρας*, σε Ομήρ. Ιλ.· απ' όπου, *ἀνασχόμενος*, απόλ. (ενν. *έγχος* κ.λπ.), στο ίδ. **II. 1.** κρατιέμαι όρθιος, αντέχω, υπομένω, σε Ομήρ. Ιλ.· αόρ. β' προστ. *ἀνάσχεο*, Επικ. *ἄνσχεο*, έχε υπομονή, στο ίδ.· σε μτχ. *ἀνεχόμενοι*, με υπομονή, σε Ηρόδ. **2.** με αιτ., αντέχω ενάντια σε, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ., Αττ.· ομοίως με γεν., σε Ομήρ. Οδ., Πλάτ. **3.** η εξαρτημένη

πρόταση προστίθεται στη μετοχή, *οὐ σε ἀνέξομαι ἄλλγε' ἔχοντα*, δεν θα υποφέρω εσύ να έχεις..., σε Ομήρ. Ιλ. κ.λπ.· *οὐ σῖγ' ἀνέξει* (ενν. ὄν), σε Σοφ.

4. με απαρ., υποφέρω, υπομένω, σε Αισχύλ.

ἀνεψιά, -ᾶς, ἡ, θηλ. του *ἀνεψιός*, σε Ξεν.

ἀνεψιᾶδοῦς, -οῦ, ὁ, ο γιος του πρώτου ξαδέρφου ή ο δεύτερος ξάδερφος, σε Δημ.

ἀνεψιός, ὁ, **1.** πρώτος ξάδερφος, ξάδερφος σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ., Αττ. **2.**

ανεψιός, σε Ηρόδ. Όταν η λήγουσα είναι μακρά, ο Όμηρ. εκτείνει και την παραλήγουσα, *ἀνεψιῶν κταμένοιο* (από το *α ευφωνικό* ή *αθροιστικό* και το *NE-*) απ' όπου επίσης το Λατ. *peros*, *peritis*).

ἀνέψυχθεν, Επικ. αντί -*ησαν*, γ' πληθ. Παθ. αορ. α' του *ἀναψύχω*.

ἄν-εω, (ἀν-, *στερητικό* και *αὔω*, φωνάζω), χωρίς ήχο, στη σιωπή, στην Ομήρ. Οδ. ασφαλώς επίρρ.· σε άλλα χωρία, μπορεί να είναι ονομ. πληθ. *ἄνεω*, από το *ἄν-εως* = *ἄν-ανος*.

ἀν-έωγα, **ἀν-έωγον**, Αττ. παρακ. και παρατ. του *ἀν-οίγνυμι*.

ἀν-έωνται = *ἀνεῶνται*, γ' πληθ. Παθ. παρακ. του *ἀνίημι*, ως από *ἀνεόω.

ἀν-έωξα, αόρ. α' του *ἀν-οίγνυμι*.

ἀν-εφάχθην, Παθ. αόρ. α' του *ἀν-οίγνυμι*.

ἄνη, ἡ (ἄνω), εκπλήρωση, ολοκλήρωση, τελείωση, σε Αισχύλ.

ἀν-ηβάω, μέλ. -*ήσω*, ξαναγίνομαι νέος, ξαναγιάνω, σε Θεόγν., Ευρ. κ.λπ.

ἀν-ηβητήριος, -α, -ον (*ἀνά*, *ἡβάω*), αυτός που επαναφέρει στη νιότη, σε Ευρ.

ἄν-ηβος, -ον (*ἡβη*), αυτός που δεν έχει έρθει ακόμα στην ανδρική ακμή, αγένειος, σε Πλάτ., Θεόκρ.

ἀν-ηγεμόνευτος, -ον (*ἡγεμονεύω*), αυτός που δεν έχει αρχηγό, σε Λουκ.

ἀν-ηγέομαι, Δώρ. *ἀνᾶγ-* μέλ. -*ήσομαι*, αποθ., **1.** μιλό όπως σε διήγηση, αφηγούμαι, απαριθμώ, συσχετίζω, σε Πίνδ., Ηρόδ. **2.** αμτβ., προβαίνω, σε Πίνδ.

ἀν-ήδυντος, -ον, άγλυκος ή ανώριμος, σε Αριστ.· δυσάρεστος, απεχθής, σε Πλούτ.

ἀνήη, Επικ. γ' ενικ. υποτ. αορ. β' του *ἀνίημι*.

ἀνήθινος, -η, -ον (*ἄνηθον*), φτιαγμένος από άνηθο, σε Θεόκρ.

ἄνηθον ή *ἄννηθον*, τό, άνιθος, σε Αριστοφ., Θεόκρ.· Ιων. *ἄννησον* ή *ἄνησον*, σε Ηρόδ.· Αιολ. *ἄννητον* ή *ἄνητον*, σε Σαπφώ (άγν. προέλ.).

ἀν-ἡθον, παρατ. του *ἀν-αίθω*.

ἀν-ἡΐξα, αόρ. α' του *ἀν-αΐσσω*.

ἀν-ἡιον, Επικ. και Ιων. παρατ. του *ἄν-ειμι* (*εἶμι*).

ἀν-ήκεστος, -ον (*ἀκέομαι*), **1.** ανίατος, αγιάτρευτος, μη ίάσιμος, μοιραίος, ολέθριος, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ., Αττ.· *ἀνήκεστα ποιεῖν τινα*, καταφέρνω ολέθρια χτυπήματα, τραύματα, σε Ξεν.· *ἀνήκεστα πάσχειν*, σε Θουκ. **2.** λέγεται για πρόσωπα, δυσάρεστος, απεχθής, σε Ξεν. **II.** Ενεργ., αυτός που πλήττει ανεπανόρθωτα, θανάσιμα, σε Σοφ.· επίρρ., *ἀνηκέστως διατιθέσθαι*, μεταχειρίζομαι με βαρβαρική σκληρότητα, σε Ηρόδ.

ἀν-ήκοος, -ον (*ἀκοή*), **1.** αυτός που δεν έχει ακοή, λέγεται για τους νεκρούς, σε Μόσχ. **2.** με γεν., μην ακούγοντας κάτι, χωρίς να το έχει ξανακούσει, τελώντας εν αγνοία ως προς αυτό, σε Ξεν. κ.λπ.· *απόλ.*, *σκαῖος καὶ ἄν.*, ανίδεος, αγράμματος, σε Δημ.

ἀνηκουστέω, μέλ. -*ήσω*, είμαι απρόθυμος να υπακούσω, απειθώ, με γεν., σε Ομήρ. Ιλ., Αισχύλ., Θουκ.· με δοτ., σε Ηρόδ.· *απόλ.*, στον ίδ.

άν-ήκουστος, -ον (ἀκούω), I. αυτός που δεν μπορεί να ακουστεί, Λατ. inauditus, *ήκουσ' ἀνήκουστα*, σε Σοφ. **II.** Ενεργ., μην πρόθυμος να ακούσει· *τὸ ἀνήκουστον*, απείθεια, απειθαρχία, σε Ξεν.

άν-ήκω, μέλ. -ξω, I. 1. έχω φθάσει σ' ένα σημείο, ανέρχομαι· λέγεται για πρόσωπα, *αἵμασιήν ἀνήκουσαν ἀνδρὶ ἐς τὸν ὀμφαλόν*, τείχος που φθάνει ως τη μέση του ανθρώπου, σε Ηρόδ.· *άν. ἐς τὰ μέγιστα*, φθάνω στο υψηλότερο σημείο, στον ίδ. **2.** λέγεται για πράγματα, *τοῦτο ἐς οὐδέν άν.*, ανέρχεται στο τίποτα, στον ίδ.· *αἱ πολλαὶ (ζημίαι) ἐς τὸν θάνατον άν.*, ἐφθασαν ἔως το θάνατο, σε Θουκ.· *άν. ἔς σε ἔχειν*, έχει φθάσει σε σένα να το αποκτήσεις, σε Ηρόδ. **II.** ανήκω, είμαι σωστός ή κατάλληλος, σε Κ.Δ.· *τὸ ἀνήκον*, αυτό που είναι αρμόζον και πρέπει, στο ίδ.

άν-ηλάμην[ᾱ], αόρ. α' του *ἀνάλλομαι*.

άν-ηλεής, -ές (ἔλεος), αυτός που δεν έχει ἔλεος, ἀσπλαχνος, ανελέητος· *ἐπίρρ. -εῶς*, σε Ανδοκ.

άν-ηλέητος, -ον, = το προηγ., σε Αισχίν.

άν-ήλιος, Δωρ. -άλιος, -ον, ανήλιαγος, σκιερός, σε Τραγ.

άν-ήλιπος, Δωρ. άν-άλ-, -ον (ἤλιψ, είδος παπουτσιού), αυτό που δεν έχει πέδιλα, ανυπόδητος, ξυπόλυτος, σε Θεόκρ.

άνήλωσα, αόρ. α' του *ἀναλίσκω*.

άν-ήμεκτος, -ον (ἀμέλγω), μη αρμεγμένος, σε Ομήρ. Οδ.

άν-ήμερος, -ον, ἀτίθασος, ἀγριος, αδάμαστος, λέγεται για πρόσωπα και χώρες, σε Αισχύλ.

άνήνασθαι, απαρ. αορ. α' του *ἀναίνομαι· ἀνήνηται*, γ' ενικ. υποτ.

άνηνεμία, ἡ = νηνεμία, σε Ανθ.

άν-ήνεμος, -ον (ἄνεμος), αυτός που δεν έχει άνεμο, *άνήνεμος χειμώνων*, χωρίς την πνοή των θυέλλων, σε Σοφ.

άνήνοθε, Επικ. παρακ. με αορ. σημασία, *αἷμα ἀνήνοθεν ἐξ ὠτειλῆς*, αίμα που ανέβλυξε από την πληγή, σε Ομήρ. Ιλ.· *κνίση ἀνήνοθεν*, η τσίκνα ανέβαινε, σε Ομήρ. Οδ. [σχημ. ὅπως το **ἀνέθω (ἀνά)*, ανέρχομαι, ανυψώνομαι, πρβλ. [ἐνήνοθε](#)].

άν-ήνυστος, -ον (άνύω), αναποτελεσματικός, ανεκτέλεστος, ατελέσφορος, σε Ομήρ. Οδ.

άν-ήνυτος, -ον = ἀνήνυστος, σε Σοφ., Πλάτ.

άν-ήνωρ, -ορος, ὁ (άνήρ), άνανδρος, δειλός, σε Ομήρ. Οδ., Ησίοδ.

άν-ήπται, γ' ενικ. Παθ. παρακ. του *άν-άπτω*.

άν-ηπύω, μέλ. -σω, εκπέμπω φωνή, τραγουδώ, βρυχώμαι, σε Μόσχ. (βλ. [ἡπύω](#)).

άνήρ (VANEP), άνέρος, ὁ, Αττ. *άνδρός, άνδρὶ, άνδρα*, κλητ. *άνερ*· πληθ. *άνδρες, -δρῶν, -δράσι [ᾱ], -δρας*· (ᾶ, ἄλλα στο Επικ. *άνέρος, άνέρι, άνέρες, -ᾶ*)· ο άνδρας, Λατ. vir (όχι homo)· **I.** ο άνδρας αντίθ. προς τη γυναίκα, σε Όμηρ. κ.λπ. **II.** άνθρωπος, άνδρας αντίθ. προς το θεό, *πατήρ άνδρῶν τε θεῶν τε*, στον ίδ. **III.** άνδρας, αντίθ. προς το νέος, άνδρας στην ακμή της ηλικίας, στον ίδ. κ.λπ.· *εἰς άνδρας ἐγγράφεισθαι*, συγκαταλέγομαι ανάμεσα στους άνδρες, σε Δημ. **IV.** άνδρας εμφαιτικά, πράγματι άνδρας, *άνέρες ἔστε, φίλοι*, σε Ομήρ. Ιλ.· *πολλοὶ μὲν άνθρωποι, ὀλίγοι δὲ άνδρες*, πολλοὶ άνθρωποι, αλλά λίγοι άνδρες, σε Ηρόδ. **V.** άντρας, αντίθ. προς τη γυναίκα του, σύζυγος, σε Όμηρ. κ.λπ.· *αἰγῶν άνερ*, ο vir gregis του Βιργιλίου, σε Θεόκρ.

άνήρ[ᾱ], Αττ. κράση του ὁ *άνήρ*.

άν-ήριθμος, ποιητ. αντί *άν-άριθμος*.

άν-ήροτος, -ον (άρώω), ακαλλιέργητος, ο μη οργωμένος, σε Ομήρ. Οδ., Αισχύλ.

άν-ήρτημαι, Παθ. παρακ. του *άν-αρτάω*.

άνησον ή **άννησον**, βλ. **άνηθον**.

άν-ήσσητος, Δωρ. **-άτος, -ον** = *άήσσητος*, σε Θεόκρ.

άν-ήφαιστος, -ον, αυτός που δεν έχει πραγματική φωτιά, *πύρ άνήφαιστον*, δηλ. η φωτιά της διχόνοιας, σε Ευρ.

άν-ήφθην, Παθ. αόρ. α' του *άνάπτω*.

άν-ήφθω, προστ. γ' ενικ. Παθ. παρακ. του *άνάπτω*.

άνθ-αιρέομαι, μέλ. *-ήσομαι*, αόρ. β' *-ειλόμην*· αποθ.· **I.** διαλέγω ένα πρόσωπο ή πράγμα αντί άλλου, *τινά (ή τί) τινος*, σε Ευρ.· προτιμώ, επιλέγω, εκλέγω, προκρίνω, στον ίδ. **II.** διαφωνώ, εγείρω αξίωση σε, *τι*, στον ίδ.

άνθ-άλισκομαι, μέλ. *-αλώσομαι*, Παθ., *αιχμαλωτίζομαι* με τη σειρά μου, *άλόντες αΰθις άνθαλοΐεν άν*, σε Αισχύλ.

άνθ-αλοΐεν, γ' πληθ. ευκτ. αορ. β' του *άνθ-αλίσκομαι*.

άνθ-άμιλλάομαι, μέλ. *-ήσομαι*, αποθ., *ανταγωνίζομαι, συναγωνίζομαι* ο ένας με τον άλλο, σε Ξεν.

άνθ-άμιλλος[ά], **-ον (άμιλλα)**, ανταγωνιστής, αντίπαλος, αντίζηλος, σε Ευρ.

άνθ-άπτομαι, Ιων. **άντ-**, μέλ. *-ψομαι*, αποθ., **I.** ακουμπώ με τη σειρά, με γεν., σε Ηρόδ., Ευρ. **II. 1.** απλώς, *επιλαμβάνομαι, επιχειρώ, αντιλαμβάνομαι*, με γεν., σε Ηρόδ., Θουκ.· γενικά, *φθάνω, επιτυχάνω, τερμόνων*, σε Ευρ. **2.** προσβάλλω, *επιτίθεμαι, πλευμόνων, φρενών*, σε Σοφ., Ευρ.

άνθειον, τό (άνθος), λουλούδι, ανθός, σε Αριστοφ.

άνθ-εκτέον, ρημ. επίθ. του *άντ-έχω*, αυτό που πρέπει να προσχωρηθεί, να προσκολληθεί σε, με γεν., σε Πλάτ.· ομοίως στον πληθ. *άνθεκτέα*, σε Θουκ.

άνθ-έλκω, μέλ. *-έλξω* ή *-ελκύσω [ύ]*, *έλκω* ή *σύρω* εναντίον, σε Θουκ.· *άνθ. άλλήλαις*, εναντίον ο ένας του άλλου, σε Πλάτ.

άνθεμα, -ατος, τό, ποιητ. αντί *άνάθεμα*.

άνθέμιον, τό = *άνθος, άνθέμιον, έστιγμένος*, κατάστικτος με λουλούδια, σε Ξεν.

άνθεμής, -ίδος, ή = *άνθος*, σε Ανθ.

άνθεμόεις, -εσσα, -εν και **-εις, -εν, I.** ανθηρός, λέγεται για λιβάδια, σε Ομήρ. Ιλ. **II.** λέγεται για έργα από μέταλλο, λαμπερός, λουστραρισμένος, γυαλισμένος ή επεξεργασμένος με λουλούδια, σε Όμηρ.· λέγεται για ενδύματα, διακοσμημένος με λουλούδια, σε Ανθ.

άνθεμον, τό (άνθέω) = *άνθος*, σε Σαπφώ, σε Αριστοφ.· *άνθεμα χρυσοΰ*, δηλ. ο πολυτιμότερος χρυσός, σε Πίνδ.

άνθεμόρ-ρϋτος, -ον (ρέω), παραγόμενος από λουλούδια, λέγεται για το μέλι, σε Ευρ.

άνθεμ-ουργός, -όν (*έργω), αυτός που εργάζεται στα λουλούδια, λέγεται για μέλισσες, σε Αισχύλ.

άνθεμ-ώδης, -ες (είδος), ανθηρός, γεμάτος με λουλούδια, σε Αισχύλ., Ευρ.

άν-θεο, Μέσ. προστ. Επικ. αορ. β' του *άνα-τίθημι*.

άνθερεών, -ώνος, ό (άνθέω), πηγούνι ή μέρος στο οποίο αναπτύσσονται τα γένια, Λατ. *mentum*, σε Ομήρ. Ιλ.

άνθερίκη[ι], ή = *άνθέριξ*, σε Ανθ.

ἀνθήριξ, -ῖκος, ὄ (ἄνθος), = ἀθήρ, το γένι του σταχυού ή του καλαμποκιού, το ίδιο το στάχυ, Λατ. spica, σε Ομήρ. Ιλ. **II.** το άνθος του ασφόδελου, σε Ηρόδ., Θεόκρ.

ἄν-θεσαν, Επικ. αντί ἀν-έθεσαν, γ' πληθ. αορ. β' του ἀνατίθμι.

Ἀνθεστήρια, -ων, τά (ἄνθος), η Γιορτή των Λουλουδιών, δηλ. οι τρεις μέρες εορτής του Διονύσου στην Αθήνα κατά το μήνα Ανθεστηρίωνα.

Ἀνθεστηριών, -ῶνος, ὄ, ο μήνας Ανθεστηρίωνας, ο ὄγδοος του Αττικού χρόνου, που συμπίπτει με το τέλος του Φεβρουαρίου και την αρχή του Μαρτίου.

ἀνθ-εστίαω, μέλ. -άσω [ᾶ], (ἀντί, ἐστίαω), φιλοξενώ με τη σειρά μου ή αμοιβαία, σε Πλούτ.

ἀνθες-φόρος, -ον (ἄνθος, φέρω), αυτός που κουβαλά λουλούδια, ανθοφόρος, σε Ευρ.

ἄν-θετο, Επικ. αντί ἀν-έθετο, γ' ενικ. Μέσ. αορ. β' του ἀνατίθμι.

ἀνθέω, μέλ. -ήσω (ἄνθος), **I.** ανθίζω, αναφύομαι, λέγεται για το νεανικό γένι, σε Ομήρ. Οδ.· λέγεται για λουλούδια και φυτά, σε Ησίοδ. κ.λπ. **II.** μεταφ., **1.** είμαι λαμπερός στο χρώμα, ἀνθεῖν φοινικίσι, σε Ξεν. **2.** βρίσκομαι σε άνθηση, σε Πίνδ.· ἐν ὄρα, ἐφ' ὄρα ἀνθεῖν, βρίσκομαι στο άνθος της νιότης, σε Πλάτ. **3.** ανθίζω, ακμάζω σε πλούτο και ευημερία, σε Ησίοδ., Ηρόδ., Αττ.· με δοτ., ἀνθ. ἀνδράσι, έχω αφθονία ανδρών, σε Ηρόδ. **4.** βρίσκομαι στην ακμή ή στο ύψιστο σημείο, σε Αισχύλ., Σοφ.

ἄνθη, ἡ (ἄνθος), πλήρης άνθηση, σε Πλάτ.

ἀνθηρός, -ά, -όν (ἀνθέω), I. πλήρης λουλουδιών, ανθηρός, αυτός που ανθίζει, σε Αριστοφ. **II.** μεταφ., δροσερός, νεαρός, σφριγηλός, σε Ευρ., Ξεν. **2.**

ἀνθηρόν μένος, η κακία ξεσπά στο άνθος της, δηλ. είναι στην ακμή της, σε Σοφ. **3.** ανοιχτόχρωμος, λαμπερός, σε Ευρ.· τὸ ἀνθ., φωτεινότητα, λαμπρότητα, σε Λουκ.

ἀνθ-ησάομαι, Παθ., δίνω, παραδίδω με τη σειρά μου, τινί, σε Θουκ.

ἀνθίζω, μέλ. -ίσω (ἄνθος), διακοσμώ ή στολίζω με λουλούδια, σε Ευρ. **2.**

βάφω με ανοιχτό χρώμα — Παθ., σε Ηρόδ.· μεταφ., ἡνθισμένος, βαμμένος, χρωματισμένος, σε Σοφ.

ἄνθινος, -η, -ον (ἄνθος), I. ὁμοιος με λουλούδια, ανθηρός, σφριγηλός, δροσερός, ἄνθινον εἶδαρ, λέγεται για τον λωτό, σε Ομήρ. Οδ. **II.** λαμπερός στο χρώμα, Λατ. Poridus, λέγεται για το γυναικείο φόρεμα, σε Πλούτ.

ἀνθ-ιππᾶσία, ἡ, η εικονική μάχη του ιππικού, σε Ξεν.

ἀνθ-ιππεύω, μέλ. -σω, ιππεύω ενάντια σε, ἀλλήλοισ, σε Ξεν.

ἀνθ-ίστημι, μέλ. ἀντι-στήσω, **I. 1.** στήνω κάτι εναντίον, σε Αριστοφ., Θουκ.· θέτω σε αντιπαραβολή, σε Θουκ. **2.** παραβάλλω, συγκρίνω, σε Πλούτ. **II. 1.** Παθ., με αμτβ. Ενεργ. αόρ. β', ἀντέστην, παρακ. ἀνθέστηκα, Αττ. συνηρ. μτχ. ἀνθεστώς· Μέσ. μέλ. ἀντιστήσομαι, αόρ. α' αντεστησάμην και Παθ.

ἀντεστάθην [ᾶ]· στέκομαι εναντίον, ιδίως στη μάχη, αντιστέκομαι, αντιπαρατίθεμαι, τινι, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ., Αττ.· επίσης, πρὸς τινα, σε Θουκ. κ.λπ.· σπανίως με γεν., φρενῶν ἀνθίσταται (διορθ. ἀνθάπτεται), σε Αισχύλ. **2.** ἀπόλ., εξακολουθώ να αντιστέκομαι, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ.

ἀνθοβολέω, μέλ. -ήσω, επιστρώνω, επικαλύπτω με λουλούδια, σε Ανθ. — Παθ., έχω επικαλυφθεί με λουλούδια, σε Πλούτ.

ἀνθό-βολος, -ον (βάλλω), διακοσμημένος με λουλούδια, σε Ανθ.

ἀνθο-δίαιτος, -ον (δίαιτα), αυτός που ζει από τα λουλούδια, σε Ανθ.

ἀνθο-δόκος, -ον (δέχομαι), αυτός που δέχεται, κρατά λουλούδια, σε Μόσχ.

ἀνθοκομέω, μέλ. -ήσω, παράγω λουλούδια, σε Ανθ.